

3. Zarzut trzeci: naruszenie praw podstawowych i zasady proporcjonalności
 - Skarżąca twierdzi, że Komisja nie wykonała przysługujących jej uprawnień dyskrecyjnych, czy też co najmniej nie wykonała ich właściwie ze względu na to, po pierwsze, iż nie uwzględniła ona znacznych i szkodliwych skutków, jakie pociąga za sobą wszczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego w przypadku przedsiębiorstw, których ono dotyczy i, po drugie, iż wszczęła ono to postępowanie w momencie, w którym nie było to jeszcze wymagane.
4. Zarzut czwarty: naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań
 - Strona skarżąca podnosi, że wydając zaskarżoną decyzję Komisja Europejska naruszyła uzasadnione oczekiwania przedsiębiorstw będących jej adresatami ze względu na to, iż w przeszłości przeszłości instytucja ta uznała mechanizm finansowy mający na celu wsparcie w Niemczech energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych za zgodny z prawem Unii w dziedzinie pomocy państwa, a do mechanizmu tego nie wprowadzono jak dotąd istotnych zmian.
5. Zarzut piąty: nadużycie władzy
 - Wreszcie, skarżąca twierdzi, że wydając zaskarżoną decyzję Komisja Europejska przekroczyła przysługujące jej uprawnienia ze względu na to, iż bezprawnie zawężyła ona uprawnienia dyskrecyjne, jakie unijne prawo pierwotne i wtórne przyznaje Republice Federalnej Niemiec w dziedzinie organizacji wsparcia energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych.

Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2014 r. – Azarov przeciwko Radzie

(Sprawa T-331/14)

(2014/C 223/64)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Mykola Yanowych Azarov (Kijów, Ukraina) (przedstawiciele: adwokaci G. Lansky i A. Egger)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, na podstawie z art. 263 TFUE, nieważności decyzji Rady 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 66, s. 26) oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 66, s. 1) w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącego;
- zastosowanie, na podstawie z art. 64 regulaminu postępowania przed Sądem, środków organizacji postępowania,
- obciążenie Rady, na podstawie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem, kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia.

W tym miejscu skarżący podnosi m.in., że uzasadnienie zaskarżonych aktów ani nie umożliwia skarżącemu ich zaskarżenia przed Sądem, ani Sądowi – zbadania ich zgodności z prawem.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia praw podstawowych.

W ramach tego zarzutu skarżący podnosi naruszenie prawa własności i prawa do prowadzenia działalności gospodarczej. Następnie podnosi on zarzut nieproporcjonalności zastosowanych środków ograniczających. W końcu podnosi on naruszenie swojego prawa do obrony.

3. Zarzut trzeci dotyczący nadużycia uprawnień dyskrecjonalnych.

W tym miejscu skarżący podnosi m.in., że Rada nadużyła przysługujących jej uprawnień dyskrecjonalnych, ponieważ poprzez zastosowanie względem skarżącego środków ograniczających były w jego opinii realizowane przede wszystkim inne cele aniżeli rzeczywiste wzmocnienie i wsparcie państwa prawa oraz poszanowanie praw człowieka na Ukrainie.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji.

W ramach tego zarzutu skarżący podnosi w szczególności naruszenie prawa do bezstronnego rozpatrzenia sprawy, naruszenie prawa do sprawiedliwego, względnie uczciwego potraktowania oraz naruszenie prawa do starannego ustalenia stanu faktycznego.

5. Zarzut piąty dotyczący oczywistego błędu w ocenie.

Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2014 r. – Azarov przeciwko Radzie

(Sprawa T-332/14)

(2014/C 223/65)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Oleksii Mykolayovych Azarov (Kijów, Ukraina) (przedstawiciele: adwokaci G. Lansky i A. Egger)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, na podstawie z art. 263 TFUE, nieważności decyzji Rady 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 66, s. 26), decyzji wykonawczej Rady 2014/216/WPZiB z dnia 14 kwietnia 2014 r. wykonującej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 111, s. 91), rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 66, s. 1) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 381/2014 z dnia 14 kwietnia 2014 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 111, s. 33) w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącego;
- zastosowanie, na podstawie z art. 64 regulaminu postępowania przed Sądem, środków organizacji postępowania,
- obciążenie Rady, na podstawie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem, kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia.

W tym miejscu skarżący podnosi m.in., że uzasadnienie zaskarżonych aktów ani nie umożliwia skarżącemu ich zaskarżenia przed Sądem, ani Sądowi – zbadania ich zgodności z prawem.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia praw podstawowych.

W ramach tego zarzutu skarżący podnosi naruszenie prawa własności i prawa do prowadzenia działalności gospodarczej. Następnie podnosi on zarzut nieproporcjonalności zastosowanych środków ograniczających. W końcu podnosi on naruszenie swojego prawa do obrony.